

Today

SIDE-SHOW

Hoeveel vandaag past er in een dag?

Jasper Delva
Gezien op 03 december 2025
De Kriekelaar, Brussel

In ‘Today’ werkt Side-Show verder op het zorgzame elan van ‘Permit, oh permit my soul to rebel’. Het gezelschap bouwt opnieuw een veilige ruimte, gedragen door aandacht, zachtheid en samenzijn, en stelt daarbij de centrale vraag: ‘Hoeveel ‘vandaag’ past er in één dag?’

14 DECEMBER 2025

Vier performers in kleurrijke vesten uit verschillende lappen stof wachten ons op en nodigen ons uit om op kussens rond de speelvloer of in de klassieke tribune plaats te nemen. Wij mogen kiezen. Net als bij ‘Permit, oh permit my soul to rebel’ helpen ook scenografe Aline Breucker en choreograaf Quintijn Ketels, samen Side-Show, om ieder van ons een plekje te vinden waar we ons goed voelen.

Meteen valt de scène op. Afzonderlijke stukken kunstgras die achteraan in de lucht hangen als wand, lopen over op de speelvloer. Negen bollampen hangen op verschillende hoogtes in de lucht. Een vleugelpiano links trekt de aandacht, vooral omdat een hangende spiegel haar binnenkant onthult. Een valse klimopplant groeit langs een van haar poten omhoog. Verspreid over het kunstgrasveld bloeien diverse kunstbloemen tussen blinkende winkeltassen. Rechts vooraan ligt een hoopje pittenkussenstenen.

Safe spaces vragen net als een tuin veel onderhoud opdat ze kunnen bloeien en groeien.

Het geheel voelt als een maakbare tuin, een tuin zonder pretentie van enige natuurlijkheid. Toch voelt het gemoedelijk, rustig. Je kan je er zo neerploffen om wat te liggen, een boek te lezen of te picknicken. Het scènebeeld zegt, zeker voor wie eerder werk van Side-Show zag, bijzonder veel. *Safe spaces* zijn geconstrueerde ruimtes. Ze bestaan niet zomaar, ontstaan niet uit het niets. Je vindt ze niet in de natuur. Ze vragen werk en inspanning, zorg en aandacht. Net als een tuin vraagt het veel onderhoud opdat het kan bloeien en groeien.

Die zorgzaamheid vormt de rode draad doorheen deze *relaxed performance* die voor alle leeftijden is (vanaf 8 jaar) en ook openstaat voor mensen met neurodiverse en andere noden. 'Today' begint met Jessica Fanhan, de actrice, die de voorstelling introduceert. Ze zal alles beschrijven wat we zien: het kunstgras, de negen lampen, de twee acrobaten Shu-Huan Chang en Camille Bekkers, de vleugelpiano, de pianiste Ségolène Neyroud. Ze doet dat in zowel Nederlands als Frans, met af en toe ook wat Engels, en wordt daarbij steeds ondertiteld. Iedereen die wil, kan volgen, op haar, zijn of hun manier.

Dan neemt Fanhan plaats langs de vleugelpiano. “Today”, zingt ze, “Toehoedaaaay”. Op vrolijke pianoklanken heffen Chang en Bekkers een dans aan met een glimmend lappendeken. Ze laten zich erdoor leiden, draaien en tollen rond en, vooral, laten zich erdoor inpakken en bedekken. De scène heeft iets teder en zachts. Diversiteit omvat, bedekt, omgeeft ons. Het beeld eindigt met het deken op de grond voor een gezellige picknick. Iedereen welkom, uiteraard.

Eén-twee-drie-piano

Als een spreekstalmeester begint Fanhan nu scène na scène. Die worden steeds aangekondigd door het bewegen van de negen lampen, die zo een nieuwe (licht)setting zichtbaar maken. Het einde ervan, en dus ook het verloop van de voorstelling, valt te volgen met de pittenkussenstenen. Steen per steen groeit een steenmannetje. Dat heeft iets van een ritueel: markeren wat vandaag gebeurde.

Elke scène vormt een variant op het thema ‘vandaag’. Vandaag als ‘hier en nu’ bijvoorbeeld. Neyroud laat ons collectief zoemen. De twee acrobaten voegen daar klank- en ritmevariaties aan toe. Al snel herken je ‘Right Here, Right Now’ van Fatboy Slim, maar dan in een totaal andere hoedanigheid. Ook hier een zachte, tedere variant van het harde en wilde origineel.

“Today we play,” zegt Fanhan. Herkenbare klassieke pianostukken krijgen een bijzondere behandeling: de klanken komen zichtbaar vanop de spiegel tot leven door het trommelen op de pianosnaren en het tempo vliegt de hoogte in. Het leidt een acrobatisch spelletje één-twee-drie-piano in.

Suspense in een net iets ander jasje. Rustig, voorspelbaar, prikkelarm, maar daarom niet minder boeiend, grappig, levendig of energiek.

Na verloop van tijd herken je woorden op de T-shirts van de vier performers: *again, rewind, suspense* en *once*. ‘*Once again rewind suspense’*? Of ‘*Rewind suspense once again*’? Of is het toch ‘*Again rewind suspense once*?’ Elke variant zou je kunnen toepassen op de verschillende scènes. Het vat de dramaturgische lijn helder samen. Steeds krijg je een typische vorm van spanning, maar dan in een net iets ander jasje. Dat jasje is rustig, voorspelbaar, prikkelarm, maar daarom niet minder boeiend, grappig, levendig of energiek. Het publiek smult ervan, net als van de mandarijntjes die het aan de start van de voorstelling krijgt.

Soms wordt het ook wat absurd, zoals bij de scène ‘Today I wait’. Wat zou een kleurrijke, glimmende Beckett denken van dat wachten als je al weet wat er zal gebeuren? Of er volgt droefenis, zoals bij ‘vandaag is een slechte dag’. Op de tragisch trage tonen van ‘Happy Birthday’ knuffelt Fanhan een stoffen hand,

terwijl het acrobatenduo de opgeblazen grasbal langzaam plat laat gaan. Soms is het op, loop je leeg, lijkt de scène te zeggen. En vooral: dat is helemaal oké. Het toont dat een veilige ruimte niet naïef hoeft te zijn; je mag er ook instorten en daarna rustig opnieuw beginnen. De daaropvolgende scène ‘Today is a good day’, met energieke, soms haast hysterische lachyoga, maakt dat eens te meer duidelijk.

Wat kan een plek worden als we ze samen zachtjes vormgeven?

De individuele scènes vormen samen een reeks ogenschijnlijk alledaagse gebeurtenissen en miniverhalen. Ze spelen met gekende dingen uit het dagelijkse leven — kinderspelletjes, muzieknummers, geluiden, voorwerpen — en geven er een simpele draai aan. Vooral tonen ze het leven, in al zijn geuren en kleuren, in al zijn verscheidenheid. Het is bijzonder hoe Side-Show met zo weinig toch zoveel weet te tonen en te vertellen. Hoeveel ‘vandaag’ past er in één dag?

‘Today’ voelt als een verzameling minuscule wereldjes, telkens opgebouwd uit het materiaal dat voorhanden is. Geen grote levenslessen, maar kleine oefeningen in samen aanwezig zijn. Een soort *worldmaking*, maar dan op buikniveau: wat kan een plek worden als we ze samen zachtjes vormgeven.

Side-Show toont hoe weinig er nodig is om een wereld te maken waar verschillende ‘vandaagjes’ naast elkaar mogen bestaan. Conventies breken ze af en wat ze daarna opbouwen is speels, toegankelijk, zorgzaam en licht absurd: een miniatuuruniversum dat je zonder moeite inwandelt. Misschien is dat wel de grootste kracht: Side-show sluit een veilige wereld niet af, maar klapt die open. Je loopt naar buiten met het gevoel dat ‘vandaag’ iets is dat je elke keer opnieuw kunt maken, net als een tuin die nooit af is, maar juist daarom blijft bloeien.